

LBRIS

We know
books

EVERMORE

SARA HOLLAND

Traducere din limba engleză de
TIBERIU ENACHE

NEMIRA

1

Când mă trezesc, mâinile îmi sunt pline de sânge.

E doar o iluzie creată de lumina lunii și de umbrele mișcătoare. Cu toate acestea, îmi șterg frenetic mâinile de mantia umedă, ca și cum un simplu gest ar putea șterge roșul care mi-a pătat memoria.

Stau într-un colț al magaziei prietenei mele Amma, chiar la marginea orașului Crofton; dinții îmi clănțane mai mult de frică decât de frig. Din cotețul lor, cele trei găini are mătușii sale cotcodăcesc încet la mine. Ploaia de primăvară lovește ușor acoperișul. Când eram mică și stăteam în brațele lui Papa, zgomotul ploii era ca un cântec de leagăn – cânta despre o viață nouă, despre grâul care urma să fie recoltat în curând, frământat și apoi transformat în pâine în cuptorul de piatră încinsă. Ploaia mă cufunda în somn, blândă și reală precum vocea unei persoane dragi.

Acum se aude ca un tambur slab, un zgomot ce devine din ce în ce mai puternic cu fiecare rafală de vânt. Sunetul morții care se apropie.

Silueta orașului Crofton m-a făcut să ies din pădure – linia întreruptă a acoperișurilor în contrast cu cerul, imagine pe

care am mai văzut-o de multe ori înainte. Cabana noastră este la doar zece minute de mers pe cărare, îmi dau seama, apoi simt o urmă de amărăciune când îmi amintesc că nu ne mai aparține nici mie, nici lui Papa. Aș da în schimb toată splendoarea și luxul din Everless pentru încă o seară petrecută cu el, lângă foc. Dar până și Everless este pierdut pentru mine – prima mea casă adevărată este acum interzisă pentru totdeauna.

Nu am vrut să mă opresc după ce am fugit din Everless, dar când am zărit magazia familiară într-un câmp arat recent, nu m-am putut abține. Picioarele mi se mișcau singure. Ca și cum, ascunzându-mă în acest întuneric familiar, aș putea întoarce timpul înapoi, săptămâni și luni întregi, anulând tot ce s-a întâmplat.

Să-mi iau la revedere de la Amma, dacă aveam noroc.

Asta a fost cu câteva ore în urmă, în toiul nopții. Sunt soldați care mă caută. Jules Ember, ucigașa reginei. I-am auzit uneori, strecurându-mă prin vegetație și rupând crengi în graba mea, oferindu-mi mereu suficient timp cât să caut adăpost într-o peșteră sau în scorbura unui copac. Acum sunt aici; acum sunt în siguranță...

Ceva *trosnește* afară. E destul de zgomotos încât să-l pot auzi pe lângă zgomotul ploii și a tunetelor îndepărtate.

Îmi apropii ochiul de o fisură din vechile șipci ale zidului de care mă sprijin, temându-mă că un soldat sau un sângerat rătăcit va da peste ascunzătoarea mea. Nu sunt sigură ce ar fi mai rău. Un sângerat care ar rătăci prin pădure mi-ar tăia cel mai probabil gâtul, mi-ar bea toți anii pentru el însuși, fără să se mai sinchisească să se uite la fața mea. Dar un soldat m-ar pune în lanțuri și m-ar târî înapoi la palat într-o căruță de închisoare. Se pare că nu contează. Afară văd doar

copacii mișcați de vânt, ramurile lor îndoindu-se în brațe umbroase, care par să arate spre mine, șoptind:

Criminala! Alchimistul!

Înghit în sec. Preț de o clipă, pot să jur că văd chipul fetei care m-a vânat în coșmarurile din copilărie, silueta ei fiind vizibilă printr-o străfulgerare. Ochi palizi de animal, care poartă bunătatea precum o mască. Păr negru precum cerul nopții. Dinți albi ce așează un rânet.

Când eram copil, Papa mi-a spus că visele mele nu mi-ar putea face niciodată rău, dar a mințit. Acum două săptămâni, fata a ieșit din coșmarurile mele și a pășit în lume.

Caro. Vrajitoarea. Inamicul meu mai vechi.

Inspir. Expir. Îmi închid pleoapele, încercând să îmi calmerez respirația agitată și ascult ploaia care *lovește* constant acoperișul. Îmi duc genunchii la piept și îi îmbrățișez, permițând sunetului să umple întunericul din jurul meu, dar asta nu poate desface nodul de anxietate ce mi se formează în piept. În pădure, îmi puteam ignora frica. Să o dau la o parte și să îmi las atenția să fie acaparată de sarcina actuală: mergi, vânează, ascunde-te. Să ajung în Ambergris, orașul-port unde o navă așteaptă să mă ducă departe de tărâmul Semperei, la aranjamentul lui Liam Gerling.

Dar acum, când sunt aici, cum aș putea pleca fără să îmi iau la revedere de la Amma?

În fiecare zi după ce răsare soarele, ea se întoarce aici pentru a strânge ouă pentru micul ei dejun și al Aliei, sora ei mai mică. Curând, mă va descoperi și nu pot face altceva decât să aștept: să văd dacă vechea mea prietenă va țipa când mă va vedea, dacă va fugi spre soldații care, cu siguranță, patrulează prin Crofton în fiecare moment din zi și din noapte, sperând să mă găsească.

Exact în secunda în care mă gândesc la asta, ușa se deschide. Mă așteptam, dar frica îmi sfășie corpul și capul îmi zvâcnește cu putere.

Silueta Ammei stă în cadrul ușii, cu o pătură peste umeri și un coș de paie pe un braț. Arată bine, iar bucuria se aprinde imediat în mine la vederea obrajilor ei roșii. I-am dat fier-sângele pe care Liam Gerling mi l-a trimis în secret, după ce Papa a murit chiar în fața porților din Everless. Speram ca punga grea de monede să o ajute să clădească o viață mai bună pentru ea și pentru Alia.

Prietena mea își trece o mână peste ochii bulbucăți când intră, apoi mă vede și îngheață.

Aș vrea să mă ridic în picioare, dar sunt și eu înghețată. Mă uit la Amma, încercând să pun în ordine cuvintele care îmi zboară prin cap, dar ea vorbește prima.

- Jules? Întreabă ea.

- Amma.

Vocea îmi răgușește când îi rostesc numele, căci nu am mai vorbit în timpul săptămânii pe care am petrecut-o în pădurea dintre Crofton și domeniul Gerling. Pun o mână pe perete și o folosesc ca să mă ridic în picioare, clătînându-mă, dar nu fac niciun pas spre ea. Nu încă. Nu până nu sunt sigură că nu va fugi de mine, țipând.

Gura Ammei se deschide, apoi se închide, șocată. Într-un final, îmi șoptește:

- Te rog, spune-mi că nu tu ai făcut-o.

Nu trebuie să îmi spună ce vrea să zică prin *ai făcut-o*. Vestea crimelor mele s-a răspândit în fiecare colț al Semperiei. Că l-am sedus pe Roan Gerling în timp ce eram servitoare în castelul din Everless și m-am folosit de el ca să am

acces în camerele vizitate de regină. Apoi, i-am tăiat gâtul lui Roan și am înjunghiat-o pe regină în inimă.

- Nu am făcut-o eu, îi spun cu o voce răgușită, pledându-mi cauza. Nu am făcut-o, Amma.

Amma rămâne stană de piatră în tocul ușii, privindu-mă insistent cu ochii ei rotunzi și strălucitori. Apoi, face un pas precaut spre mine, intrând într-o baie de lumină ce scapă printr-o gaură din acoperiș. Tremură.

- Atunci ce s-a întâmplat? Cine i-a ucis?

- Numele ei e Caro, i-am spus cu o voce ușor oscilantă, cu toate că am repetat acest discurs în mintea mea.

E greu să îi pronunț numele, ca și cum însuși cuvântul e o piatră care mi s-a blocat în gât. Toți din Sempera mă consideră o ucigașă. Stau neajutorată și tremur în fața Ammei și îmi dau seama că am nevoie de cineva care să mă creadă. Am nevoie ca *Amma* să mă creadă.

Dacă prietena mea nu vede ca sunt aceeași Jules pe care o știe dintotdeauna, dacă nu vede cine sunt cu adevărat, cred că voi fi distrusă.

- Caro era servitoarea reginei, adaug eu, încercând să îmi păstrez vocea. Ea a ucis-o pe regină și pe Roan și a aruncat vina pe mine. Acum toată lumea crede că sunt vinovată.

Aproape că spun *Toată lumea cu excepția lui Liam Gerling*, dar mă opresc.

Amma clipește și apoi închide ușa magaziei din spatele ei. Inima îmi stă în loc în timp ce lampa ei aruncă umbre pe pereții magaziei.

- De ce? șoptește ea cu o față palidă. De ce l-ar ucide servitoarea reginei pe Roan?

Ochii mi se aprind brusc, cu înverșunare.

– Nu știi, mint eu, reprimându-mi lacrimile care amenință să se verse. Se spune că are flerul lui lady Gold. Poate Caro chiar crede că va fi mai puternică decât Ina va deveni regină.

Îmi doresc cu disperare ca această afirmație – acest adevăr parțial – să fie de ajuns. Pentru ca linia dintre sprâncenele lui Amma să dispară și tensiunea din umerii ei să se destrame. Dar, pe măsură ce încrețitura de pe chipul ei și tensiunea rămân, îmi dau seama cât de nesăbuită este speranța. Amma a fost întotdeauna în stare să își dea seama când mint, încă de când eram mici, iar minciunile mele erau despre supă vărsată și păpuși stricate.

– Se spune despre tine că ești o vrăjitoare. Că numai o vrăjitoare ar putea ucide pe cineva atât de puternic precum Regina Semperei.

Vocea Ammei este șoptită.

Stomacul mi se inundă de frica ideii de a-i spune adevărul: sunt străvechiul Alchimist, ticălosul Alchimist, renăscut. Mă pregătesc, respir adânc.

– Ți amintești poveștile pe care obișnuiam să le spunem? Despre vulpi și șerpi?

Ochii Ammei clipelesc.

– Cred că da.

Mai mult pentru a câștiga timp decât orice altceva, bag mâna în geantă. Amma tresare puțin și îmi urmărește mișcărilor cu privirea. Ignor mica durere pe care mi-o provoacă.

Cu mișcări lente și constante, îmi scot jurnalul învelit în piele, pe care l-am furat din seiful de la Everless. Cartea pe care mi-o amintesc din copilărie, pe care am lăsat-o în urmă atunci când am fugit cu Papa de pe domeniul Gerling, era plină de povești și de desene despre care, la început, credeam că sunt doar mângălelile unei fete. Asta până când Papa a

murit încercând să-l recupereze, în speranța că va putea păstra în siguranță informațiile din el, protejându-mă pe mine de Vrajitoare, cel mai vechi inamic al meu. Acum, mi se pare că îmi încălzește mâinile, plin de cunoștințe și secrete, mai mult de atât, fiind o legătură cu castelul care păstrează atâtea amintiri de-ale mele în interiorul zidurilor sale.

Ai avut dreptate, Papa. Eram în pericol, gândesc tristă, ținând jurnalul între mine și Amma. El credea că Regina era amenințarea. Dar adevărata vrăjitoare aștepta, privind tot acest timp din umbră. M-am apropiat de ea, căci era doar o slujitoare. I-am dezvăluit secretul meu chiar înainte să îl aflu eu.

Vulpea și șarpele. Vrajitoarea și Alchimistul.

Amma își ridică felinarul pentru a vedea jurnalul, dar gura ei nu schițează niciun gest. În schimb face un pas prudent înainte și îl deschide cu o mână, ținând cu cealaltă mână lampa aproape.

– Poveștile tale, murmură ea, întorcând câteva pagini.

Apoi, își ridică privirea către mine. Grija și suspiciunea se schimbă mereu pe chipul ei, pe care îl cunosc atât de bine.

– Le-ai scris? Ce înseamnă asta, Jules?

– Nu sunt doar povești. Sunt cheie. O cheie către lucrurile pe care le-am uitat, îi spun eu în timp ce simt cum mi se usucă limba de nervozitate. Șarpele... așa îmi spuneam eu. Iar vulpea – aia e Caro.

Ochii Ammei se ridică brusc către mine.

– Fata care a ucis-o pe regină.

– Eram prietene cu mult timp în urmă, înainte să te cunosc pe tine. Cel puțin, credeam că suntem prietene.

– Vrei să spui, când tu și tatăl tău locuiați în Everless?

Observ o sclipire în ochii Ammei, privirea ei mă imploră să îi spun fiecare detaliu pe care mi l-aș fi putut aminti despre ținutul Gerling, căci pe vremuri ea se lăsa purtată de poveștile cu lorzi și cu doamne.

– Într-un fel, Amma, îi spun respirând adânc, am aflat ceva despre mine când m-am întors în Everless. Va suna ciudat când îți voi spune, dar, te rog, doar ascultă-mă. Și apoi, voi pleca. Dacă tu vrei asta.

Dar, te rog lasă-mă să stau, adaug în gând. Am pierdut atât de multe în ultimele câteva săptămâni: pe Papa, casa mea, prietenii mei, până și Everless, locul pe care îl urăsc și pe care îl iubesc totodată. Nu o pot pierde și pe Amma.

Liam Gerling îmi apare din nou în minte, revăd siguranța deplină din ochii lui atunci când, pe un câmp, mi-a spus că sunt Alchimistul. Mi-aș dori ca el să fi fost lângă mine doar cât să-i arăt Ammei că nu sunt nebună. Nu încă.

– Crezi în Vrăjitoare? o întreb.

– Desigur.

Răspunsul ei vine fără ezitare. Îmi amintesc de statuia de lemn a fetei pe care o ține la fereastră, frunzele și fructele de pădure de gheață sfinte, sigiliul Vrăjitoarei sculptat deasupra ușilor. Cu aceleași motive sunt decorate toate sanctuarele din Sempera. Pentru Amma, pentru toată lumea, Vrăjitoarea este o ființă binevoitoare, iar Alchimistul este hoțul rău care i-a furat inima. Simt cum furia mi se duce în jos pe gât. Caro a avut la dispoziție vreacuri întregi pentru a-și modela poveștile, în timp ce Alchimistul – în timp ce eu – trebuie să o ia de la început cu fiecare reîncarnare, învăluit în ignoranța a ceea ce urmează să se întâmple.

– Vrăjitoarea e reală, îi spune eu, închizându-mi ochii ca să nu fiu nevoită să văd reacția Ammei la ceea ce urmează să spun. Am cunoscut-o.

Amma suspină ușor.

– Cum e posibil?

Vocea îi este surprinsă, smerită. Ochii îi sunt mai mari decât i-am văzut vreodată.

– Caro, Caro e Vrăjitoarea.

Spuse cu voce tare, cuvintele sună ciudat, dar nu mă opresc.

– S-a deghizat într-o servitoare de-a reginei ca să fie aproape de putere fără să atragă atenția. Nu este la fel de puternică cum a fost odinioară, așa că e nevoită să se ascundă în spatele acestei deghizării.

Mă cutremur, amintindu-mi cuvintele pe care Caro mi le-a strigat chiar înainte de a-l ucide pe Roan Gerling în fața ochilor mei: *Vreau să fiu nemuritoare din nou... Fără frica de a îmbătrâni sau de a muri, fără să trebuiască să beau sânge de țaran ca un lup blestemat*. Liam mi-a spus că, atunci când i-am furat inima lui Caro, i-am furat șansa la nemurire, fragmentându-i inima în douăsprezece bucăți – douăsprezece vieți. Dar cu toate astea, Vrăjitoarea trăiește. Chiar și fără inimă, e mai puternică decât oricine care a existat vreodată pe Pământ. Mai puternică decât mine, cu toate că nu înțeleg cum de e posibil lucrul ăsta.

– Jules... îmi spune Amma, privindu-mă indecisă, cu capul plecat într-o parte ca și cum asta ar fi una dintre ghicitorile pe care ni le spuneam una alteia în copilărie. Nu înțeleg.

O găină cotcodăcește ușor, curioasă.

– De unde știi că această Caro este Vrăjitoarea? Și de ce l-ar ucide pe Roan?

– Ea mi-a spus asta.

Cu toate că știam ce întrebări urmează să-mi pună, devine din ce în ce mai greu să răspund la ele. Simt cum lacrimile încep să mă usture, în timp ce o amintire mă străfulgeră: Regina scapă de sub controlul lui Caro, căzând pe podea precum o păpușă ale cărei sfori i-au fost tăiate.

- A vrut să îmi facă rău. Încerca să-mi distrugă inima.
- De ce?

Vocea îmi devine o șoaptă ușoară, o implorare.

- Pentru că așa crede își va recupera puterea.

Puțina culoare de pe chipul Ammei pălea încet. Ochii ei se îndreaptă brusc către jurnal și apoi către mine. Vechile povești și prietena ei i se află acum în fața. Știe că piesele încep să se așeze în ordine.

- Dar poveștile...

- Poveștile spun că Alchimistul a înșelat-o pe Vrăjitoare.

Îi aud vocea lui Liam în cap când mă gândesc la cele două povești, la adevăr și la legendă, împletindu-se de-a lungul secolelor. Undeva diferă, undeva se intersectează.

- El - majoritatea oamenilor cred că primul alchimist a fost un *el* - i-a oferit ei douăsprezece pietre, spunându-i că erau bucăți ale inimii ce i-o furase, dar ea le-a respins.

Amma dă din cap, ascultând povestea familiară.

- Și ea l-a forțat pe el să le înghită în locul ei.

Ochii ei sunt larg deschiși în întuneric. Și-a relaxat pumnii strânși și s-a apropiat puțin de mine. O clipă, aproape mă pot prefăce că suntem din nou copii, că facem schimb de povești pe măsură ce ne strângem mai aproape de foc, sperați să ne îndepărăm de frigul și de zgomotul iernii.

- Pietrele *chiar* erau inima Vrăjitoarei, viața ei, Amma, timpul ei, îi șoptesc acum. Și când Alchimistul le-a înghițit, totul s-a întors înapoi la el. Dar în loc să continue să trăiască precum

Vrăjitoarea, timpul a fost împărțit în bucăți. Alchimistul urma să trăiască o vreme, apoi avea să moară și să renască.

Mă încurc un pic în cuvinte. E o poveste pe care încă nu mi-o amintesc să o fi trăit, cu toate că simt că e adevărată.

- Jules, nu are nicio logică ce zici, rostește Amma, râzând bizar și îmi pot da seama că încearcă să fie voioasă ca de obicei. Oprește-te. Poți să mănânci și să te odihnești, iar apoi, îmi poți spune ce se întâmplă când te simți mai bine.

- Nu, Amma, ascultă.

Mă întind către ea fără să îmi dau seama. Ea tresare - mi se frânge inima - și îmi cobor mâna către jurnal, simțindu-i greutatea liniștitoare. Prind putere de la coperta de piele moale, uzată, de la poveștile care se revarsă dinăuntrul ei. L-am răsfoit de multe ori în timp ce mergeam prin pădure. Uneori, era singurul lucru care mă convingea că nu sunt nebună.

- Eu sunt Alchimistul.

Lacrimile se adună în ochii Ammei și încep să îi alunece pe obraz în lumina slabă a dimineții și fac ca proprii mei ochi să lăcrimeze.

- De ce îmi spui asta? Îmi șoptește Amma.

E prima întrebare la care nu m-am așteptat. Mă face să îmi pierd respirația. Îmi dau seama că țin jurnalul la piept ca și cum ar fi un scut. Îl pun jos și el se deschide la o pagină la care se află un desen vechi: o vulpe sărind cu ghearele, dinții și colții asupra unui șarpe cu capul ridicat.

- Mă crezi? o întreb cu vocea tremurândă.

Nu e ceea ce vreau să spun, dar asta îmi iese din gură.

Mai trece o lungă perioadă de liniște, apoi Amma ridică jurnalul în mâini și îi deschide coperta.

- Nu am crezut niciodată că ești o ucigașă, îmi spune ea ușor, ridicându-și ochii ca să îi întâlnească pe ai mei, aproape